

Tuomiosunnuntai 24.11.2019

Evankeliumi: Matt 25:31 – 46

Kristus, kaikkeuden Herra

Vielä tulee tuomiosunnuntai, ei vielä tuomiopäivä. Sekin koittaa. Niin kuin syntiinlankeemus historiallisena tapahtumana varmistaa, ettei maailmamme aina ole ollut tällainen ja siksi on toivoa, kertoo viimeinen tuomio, ettei maailmamme loputtomasti jatku tällaisena, vaan oikeus tapahtuu, hyvä voittaa, siis toivo on. Sana ”viimeinen” on historiaa. Tärkein merkki ja suurin valvomisen uhka Jeesuksen tulemisen odotuksessa on elämän soljuminen totuttuun tapaan. Sellainen tuudittaa. Jumalan tuomio kohtaa myös kunniallisia miehiä ja nuhteettomia naisia. Elämme joka hetki Jumalan (ja ehkä koko taivaan joukonkin) edessä ja kerran kaikki kootaan kirkkaudessa saapuvan Jeesuksen eteen ikuista osaansa kuulemaan. Kukaan ei puutu.

Siihen saakka kunnes toisin osoitetaan, tartumme Jumalan kirjaan, joka sanoo kaiken alusta ”alussa Jumala loi taivaan ja maan” ja lopusta ”jokaisen ihmisen osana on kerran kuolla ja sitten joutua tuomiolle”. (Hepr 9:27) Yhä enemmän lienee niitä, jotka eivät usko Jumalaan, saatikka viimeiseen tuomioon, Jeesuksen toisesta tulemisesta puhumattakaan. Ateismin mukana pyyhkiytyy pois täydellisyys, toivo, lohdutus, tulevaisuus, ehdoton hyvä ja paha, oikeus ja totuus. Ilman absoluuttia suunnistushorisontti kadotetaan, elämä altistetaan suhdanteille ja vahvemman vallalle. Kukaan ei voi oikeasti elää niin kuin Jumalaa ei olisi. Mutta eikö jo kysymys ”entä jos Jumalan tuomio kuitenkin on” riitä havahduttamaan? Entä jos kuitenkin? Vaikka ihmeen levollisia ovat hekin, jotka uskovat.

Kuolemaa sentään vielä kavahdetaan. On kaksi suurta päivää: tämä päivä ja viimeinen (tuomion) päivä. Ja sitten on vielä rakas viimeinen päivä, kristityn syntymäpäivä. Jumala haluaa tehdä kuolemastani iloisen. Työtä on sanottu maallistuneen ihmisen tavaksi siirtää elämän eräpäivää, jolloin on tehtävä tili ja maksettava lasku. Olethan nähnyt mittavat klapipinot talojen ja mökkien pihamailla. Vuoroni ei ole ainakaan vielä! Ei yhtään varmaa päivää! Kuolema on demokratiaa ja tasa-arvoa. Missä ovat ne, jotka edustivat nuoruutta ja kauneutta, neroutta ja valtaa? Kaikki samaa tuhkaa ja tomua. Laulu lakkaa, valot sammuvat. Ylivoimainen

vastus, vihollisista viimeinen, majesteetti, joka kuitenkin kukistetaan. (1 Kor 15:26) Elämässä on kapeikkoja. Kävelet hautausmaalla kuin suuressa kaupungissa. Sukulaisia ja tuttuja. Raja tämän- ja tuonpuoleisen välillä ohenee. Ihmiset ovat olemassa meille rajan kummaltakin puolelta. Itse kuoleminenkin on ahdas, mutta lyhyt, kuin kohdun ahtaan portin kautta elämään. Jotkut taivaan odottajat saattavat hyvinkin olla enemmän siellä, mitä rakastavat, kuin siellä missä elävät. Raamattu kuvaa kuolleiden kaksi tilaa. Uskossa kuolleilla on taivaan lepo ja ilo, epäuskossa kuolleilla kadotuksen vaiva ja itku. Kuoleman jälkeen ei tilassa enää tapahdu muutoksia, Puu kaatuu sinne, minne se tässä elämässä kallistui. Viimeisellä tuomiolla todetaan tässä elämässä tapahtuneet ratkaisut. Rikas mies ja Lasarus tiesivät ikuisen osansa jo odotuksen tilassa heti kuoleman rajan ylitettyään, vaikka viimeinen tuomio olisikin vielä edessä päin.

Ehdoton vastuu kuuluu kristilliseen ihmiskuvaan. Edes kuolema ei anna pako-ovea. Sinä olet vastuussa omasta elämästäsi, valinnoistasi, vaikuttimistasi, sanoistasi, teoistasi, tunteistasi, sinä itse, ei esimerkiksi vanhempasi tai yhteiskunta. Hämärtynyt ja särkynyt ihmisyyden alku eheytyä siellä, missä vastuu tunnetaan ja tunnustetaan. On kuin täyttäisit elämäsi kirjan sivuja, jotka kerran avataan. (Ps 139:16; Ilm 20:12) Niin kuin tapahtuneilla on aikansa, paikkansa ja nimensä, on viimeinen tuomiokin historiassa tapahtuva, ei henkinen ja vertauskuvallinen.

Tuomiopäivä on enemmän kuin tuomio vanhan maailman ja ajan ja uuden maan ja ikuisuuden välissä. Tulevaisuus ulottuu nykyhetkeen. Tänään tehdyt ratkaisut todetaan siellä. Kuolema ei kirjoita uusia nimiä eikä pyyhi yhtään nimeä pois. Kuolema muuttaa elämäsi muodon, ei sinua. Ikuisuus on kuin ajan kaiku. Kaiku vastaa niin kuin huudat. Siksi huuda avuksesi Herran nimeä tänään. (Apt 2:21; Room 10:13) Ja vielä enemmän: Tulevaisuus määrää nykyhetken arvon. Sen tietää opiskelija joka valmistautuu lopputenttiin, urheilija, jonka vuosien harjoitus tähtää suureen kilpailuun ja ja yrittäjä, jonka tilivuoden viimeisen viivan alle jää vuoden tulos. Ilman tulevaisuutta on menneisyys vailla merkitystä. Jos viimeinen tuomio on minulle laupeudeton enkä pääse taivaaseen, kaikki on mennyt hukkaan.

Hämmentävää on tekojen voimakas korostus tuomion perusteena. Teoista ja armosta tapahtuvan pelastuksen välille näyttää jäävän ristiriita. Antaa sen jäädä. Se, mitä olemme tehneet Jeesukselle saa ilmennyksensä teoissa lähimmäiselle.

Vakavinta, mitä voit tehdä Jeesukselle on, ettet tee hänelle mitään. Siksi rukoile häntä avuksesi, Vapahtajaksi ja Herraksi. Viimeisen tuomion ennakkopäätöksen voit nyt jo saada. Tunnusta syntisi ja ota vastaan synneistä päästö. Se päätös pätee myös viimeisellä tuomiolla. (Matt 16:19)

Keijo Rainerma